

MUSNAĆ (2) *vb pf*

inf musnać (1). ◇ [fut 3 sg muśnie.] ◇ *impers* muśni(o)no (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

Pogłaskać; tu w przen (2) : [Idźcież wy przodkiem o Polacy mężni/ [...] Poydzieć y Mázur wáfz mężny brát miły/ S łzárłzunem s kiycem łkofzłtue łwey śiły/ Przedsię bodło/ miecz/ pukawká v niego/ Nie chybić łwego. A Zmodź y Lotwá choć łe zdádzą grubi/ Lecź lepiey mułnie niżli Hiłzpan drugi StryjGoniec U3.]

Zwroty: »konwie musnać« = upić się (1): (nagł) Opiły. (–) Brácie nápoły łzáleię/ Kiedy brzuchá nie doleię/ Y nie mogliých łmáczno vłnać/ Gdibych niemiał konwie mułnać RejZwierc [233].

»musnać [kogo] po kalecie« = zabrać pieniądze, tu: ukarać grzywnę; (at)tondere, deartuare, emungere, exhaurire, nudare, orbare, (di-, ex)spoliare, tangere, viduare Cn (1): Karano go [złodzieja] ná zdrowiu y teź ná monećie/ Kiedy go więc mułniono znácznie po kálećie. KlonWor 18.

Formacje współrdzenne cf MUSKAĆ.